

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan večer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Cesarjeva zahvala.

Njegovo cesarsko in kraljevo apostolsko Veličanstvo mi je premlodostivo blagovolilo poslati naslednje Najvišje ročno pismo:

„Ljubi baron Winkler!

Navdušena udeležba, s katero je vse prebivalstvo Moje vojvodine Kranjske praznovalo zvršetak šestega stoletja, odkar vlada v tej deželi Moj rod, napolnjuje Me z veseljem zadovoljstvom in Mi je novo poročstvo one neizpremenljive zvestobe, katero so Kranjci v minulih časih skazovali svojim prirojenim vladarjem, daje zanje blago in kri, in katero bodo, ako Bog dá, po svojih očetov vzgledu tudi ohranili vse prihodnje čase.

Posebno prijetno Mi je bilo, da sem o priliki te redke slavnosti mogel obiskati deželo ter se osobno prepričati ne samo o vernoudanem mišljenju njenega prebivalstva, ampak tudi o važnih napredkih na mnogokaterem polju javnega življenja.

Naročam Vam, da vsemu prebivalstvu razglasite Mojo najtoplejšo zahvalo za presrečnost, s katero Me je vzprejemalo po vseh krajih, ter mu naznanite zagotovilo trajne Moje cesarske milosti.

Na Bledu, dné 17. julija 1883.

Franc Jožef s. r.

V največje veselje mi je, da morem to znamenje cesarske milosti in blagovolnosti vsem prebivalcem Kranjske dati na osrečujoče znanje.

V Ljubljani, dné 17. julija 1883.

Baron Winkler s. r.

c. kr. deželni predsednik za Kranjsko.

Potovanje cesarjevo.

Dopolniti nam je še poročilo o bivanju presvitlega cesarja v Postojni, osobito po v svetovno slavnej jami, ki še nikdar ni bila v tolikej krasoti, ki še nikdar ni razkazovala in osvetlila tako bogato divnotvornostij, katere hrani v svojem skalnatem okviru. Oskrbništvo jame mora izreči vsakdo posebno priznanje za to podzemeljsko slavnost, ki je izzvala Najvišjo zadovoljnost in bode po svojem čarobnem učinku ostala vsacemu deležniku v neizbrisljivem spominu. Uhod v jamo in prostor pred njo bil je z raznimi rastlinami in cveticami kaj okusno okrašen, jama sama pa je migljala v tisočih lučicah in svečah. Razen transparentovih napisov pri raznih slikovitih kaptikih, v slovenskem, nemškem in italijanskem jeziku, bilo je še drugih transparentov patrijotične vsebine, bilo je lampijonov; a kar je glavno, bila je v širnih podzemnih prostorih prvokrat napeljana električna razsvetljava. Kdor je že bil v jami in se spominja, kolik utis napravljiva Veliki dom s svojo ogromno otlino, s šumno Pivko na dnu in ličnim mostom preko nje, s svojimi stopnicami in galerijam, bode preverjen, da je preteklo nedeljo efekt moral biti čaroben, ko je razen običajne razsvetljave v sredi otlina od treh mogočnih lustrov odsevala svetloba, ko so tri električne luči širile svoj magični svit, doli na konci mosta pa za-

orila v mogočnih akordih cesarska pesen in vsej tej krasoti še prisotnost vladarja dodala Svoj izredni sijaj.

In kakor v Velikem domu bilo je tudi drugod; posebno omeniti treba plesišča in Kalvarije. Na plesišči nastavljena je bila vojaška godba našega slovenskega pešpolka št. 97, katero je iz Pulja pripeljal stotnik g. Polajnar, mnogo dostojanstvenikov in občinstva.

Mej slednjimi so nam bile posebno po godu Notranjske krasotice in mladi gospodje v narodnej noši. Bili so zares lepi pari. Ko se pripelje Nj. Veličanstvo na plesišče, zasvira godba cesarsko pesen mej navdušenimi živioklici in ko so drugi nagovori bili gotovi, pozdravi zala gospica Rezika Pahorjeva iz Šent Vida cesarja in Mu ponudi na srebrnej plošči v srebrnem kozarci zlahtnega Vipavca, katerega je cesar, zahvaljevaje se za požirek, tudi zaužil. Ko se je cesar upisal v spominsko knjigo, zavrtelo se je nad trideset čilih parov v brzem plesu, kar je cesarju izvabilo smepljaj zadovoljnosti. S plesišča naprej peljal se je cesar s spremstvom na treh vozičih dalje po jami proti Kalvariji, kamor so mej tem hiteli Ljubljanski pevci urnih korakov ter se postavili na Kalvariji in čakali prihoda. Ko dospel cesar pod Kalvarijo, zapeli so Ipavčeva „Domovino“ in petje bilo je končano, ko je cesar prišel do njih. Večnokrasna Ipavčeva „Domovina“ je itak že vsakemu znana, mnogokrat se je že pela, a vedno nam je jednako mila in draga. Posebno pa ta dan, na tem podzemskem čudovitem pozorišču in v pričo našega cesarja. Da so pevci peli izvrstno, zlasti pa solista gg. Meden in Valenta, ni nam treba zatrjevati, saj sta si ona dva, kakor tudi vsi pevci, prisluzila glasno zadovoljnost cesarjevo. In tudi visoki gospodje cesarjevega spremstva izraževali so svoje dopadenje z glasnimi opazkami, kakor: „Prachtvoll!“ „Es hört sich prächtig!“ itd. Slovenska pesen bila je glasno pohvaljena po cesarji samem in to na mestu, kjer se je pred dobrimi dvajsetimi leti prvokrat pel slovenski zbor. Pred dobrimi dvajsetimi leti pelo se je slovenski na istem mestu, a tako rekoč tihotapno, in policija imela je še pazno oko zaradi tega na nas: zdaj pa vladar sam glasno pohvali glas slovenski! Ni li to čudovita in radostna prememba? Zaradi tega doni tudi vladarju, kjer koli se prikaže, iz naših src gromovito navdušenje, ker vsakdo čuti, da nam je milostno naklonjen.

Ne bodemo opisovali vseh ponavljajočih se živio-klicev, dovolj naj bode, ako povemo, da se je vse zvršilo z največo natančnostjo in dasi je bilo v Postojni toliko ljudstva, kakor še nikoli — ves pot od jame, ves trg, vse glavne ulice bile so polne ljudstva iz vse Notranjske, Primorske in še bolj oddaljenih krajev — vendar nismo opazili najmanjšega nereda. Narod naš dal si je v slavnostnih dneh krasno spričevalo svoje zavednosti in čudorednosti.

Pozneje bila je prosta zabava po vseh gostilnah, katerih ima Postojina pošteno število. Glavni sestanek pa je bil v gostilni gosp. Vičiča, kjer so se zbrali vsi odličnjaki Notranjske, kjer je svirala godba, kjer so peli Ljubljanski pevci in kjer se je občinstvo v prostodušnej zabavi še v pozno noč radovalo, da je

cesar tudi Postojini naklonil milost Svojega pohoda ter bil s sprejemom tako zadovoljen.

Cesar na Bledu.

Prijazna roka priobčila nam je še naslednje drobnosti o bivanju cesarjevem v gorenjskem raji:

Cesarju je na Bledu močno dopalo, posebno pa razsvetljava jezera, ki je bila nad vse krasna. Vozila sta ga Ševelj in Kovač z Mlinov in za nagrado dobila vsak tri cekine. Ko sta Ga okolu jezera pripeljala do Mallnerja, velel je, naj Ga peljeta še jedenkrat nazaj in sicer mimo vile dra. Mošeta do pod Grad, kjer si je še jedenkrat ogledal prekrasni prizor.

Mej vožnjo po jezeru povpraševal je za imena vseh hribov, ogledal si vilo Skaletovo, ki je bila mej prvimi razsvitljena, in zanimal se za vilo Sovanovo in velel prav blizu nje veslati. (V tej vili stanoval je pred par leti cesarjev brat, nadvojvoda Viktor.)

V čolnu bil je za cesarja namenjen posebno lep stol. A ko je bilo treba odriniti, ni bilo stola nikjer in cesar zadovoljil se je z navadnim stolom iz krčme, katerega je Ševelj v naglici ugrabil.

Mej vožnjo pogovarjal se je cesar z baronom Švegljem, a nazajgrede od otoka pozval je deželnega glavarja grofa Thurna v Svoj čoln in pogovarjal se z njim.

Pri Mallnerji stregli so mu po naročitem ukazu navadni natakariji, ki so bili vsled tega izredno radostni, ker jih še nikdar in nikjer ni doletela ta čast. Pri odhodu podaril je natakarjem 100 gld.

Govori se, da sta bila za vožnjo po jezeru naročena dva mornarja iz Pulja, a cesar je želel, da Ga vozijo domači ljudje.

V Lescah vprašal je cesar jednega izmej pevcev: „So li vsi pevci iz tega kraja?“ Vprašani gospod odgovoril je:

„Ne, Cesarost, a vsi so z Gorenjskega,“ kar je bilo cesarju vidno po volji.

Ob 9. uri zapeli so pevci, — katerih je bilo 50 — pred Mallnerjem Hallerjev zbor „Večni oče“, na jezeru pa „Sveto noč“, „Naglo bratje“, „Pozdravljam te gorenjska stran“, „Otok Bleški“, „Bodi zdrava domovina“, „Tam kjer beli so snežniki“, „Cesarsko pesen“ (ko se je cesar podal v čoln) in „Lepa naša domovina“.

Glede pevcev treba zabeležiti, da jih je župnik Razboršek izvrstno pogostil in da je pri tej priliki g. Rozman, župnik od sv. Jakoba v Ljubljani, napravil izbornu in navdušeno napitnico na cesarja, opisovaje v krasnem govoru, kak je cesar v cerkvi, kak kot vojak in vladar. Ob sebi se umeva, da je bila ta napitnica frenetičnimi živio-klici vzprijeta.

Narodnih zastav bilo je na Bledu le malo. Pri dru. Mošetu, na farovži, pri Jeklarji, Skaletu, Sovanuu, Petranuu, drugod pa menda nobene.

Kot karakteristikon bodi dodano še to. Balohov Jože, ki je bil poprej protiven vsacemu živio-klicanju, prišel je, ko so pevci pred Mallnerjem odpeli Hallerjev zbor „Večni oče“, mej nje rekoč: „No, gospodje, zdaj pa vsi vkupe „živio“ zavpijmo, po-

tem naj bo pa konec." A baš z Balohovim Jožem ni hotel nihče izme; vseh 50 pevcev klicati „živio“.

Kar se tiče olupšave bile so Lesce tako ugodno okračene, da se več zahtevati ne more. Radovljica pa se ni posebno obnesla, vsaj več bi bili pričakovali.

Stanoval je cesar, kakor znan, v hotelu Mailnerjevem, kjer so bile 4 sobe zanj jako elegantno prirejene. Posebno lepa bila je spalnica. Postelja krasna, odeja in zastori višnjeli, barvarija sivkasta. V tretji sobi je biblioteka in na mizi je, ko je naš reporter te prostore ogledoval, ležala Valvazorjeva knjiga „Ehre des Herzogthums Krain“, odprta ravno tam, kjer je popis grada Turjaškega.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. julija.

V petek obravnaval se je v štajerskem deželnem zboru načrt postavbe o razširjenji volilne pravice na petakarje. Poročeval je baron Zschock, kateri je razven imenovanega načrta še predlagal nasledujočo resolucijo: „Deželni odbor se naroča, premišljati še o družih preuredbah deželnega volilnega reda v to svrhu, da se olajša volitev ter osigura nje prostost in neodvisnost; posebno pa naj bi se upeljalo neposredna volitev ter pomnožili volilni kraji v skupini kmetijskih občin ter naj bi se upeljalo tajna volitev z volilnimi listki v vseh skupinah; — o tem naj poroča v prihodnjem zasedanju.“ — V generalni debati govorila sta rektor dr. Bidermann in Radaj proti predlogu, a večina je sklenila preiti v specialno debato.

V specialni debati predlagal je poslanec Radaj, da naj bi se trgi št. Lenart, Aflenz, Mautern, Sv. Gol, Preding, Kozje, Vranksko, Vitanje, Konjice in Šmarje iz skupine kmetijskih občin prevzeli v skupino mest in trgov ter naj bi volili kot samostojni volilni kraji. Predlog ta pa je večina zavrgla, da si je povsem pravičen in gaje sam deželni namestnik podpiral. — Ravno tako se je zavrgel predlog prof. Žolgarja o osnovi več volilnih krajev za veleposestvo in pa predlog Radajev za pomnožitev poslancev iz kmetijskih občin. — Sprejeti pa so bili vsi nasveti odseka za volilno reformo ter vse po njem predlagane resolucije.

V soboto je bil deželni zbor štajerski zaključen.

Moravski deželni šolski svet je v zadnji seji sklenil priporočati ministerstvu, da se naj v Trebiču na mestu nemške spodnje gimnazije s českimi paralelkami ustanoviti dve samostojni spodnji gimnaziji, jedna z nemškim, druga s českim poučnim jezikom. — V ponedeljek bil je v Brnu shod družbe avstrijskih notarjev. Ukrenilo se je poprositi osrednjo deputacijo, da naj se posvetuje o potrebni popravili notarske discipline ter izda spomenico o razvoju avstrijskega notarijstva iz zadnjih trideset let. Izvolil se je odbor, kateri bo imel obravnavati in poročati o stališču notarjev v občini o uplivi novih postav na vso institucijo.

Vender se je dognalo mej Dunajem in Pešto principijalno sporazumljenje glede regulovanja Železnih Vrat in ogerska vlada storila je zdaj prvi korak v uresničenje tega projekta. Imenoval se je namreč odsek inženirjev, kateri se bode imel na licu mesta baviti s tehničnimi pripravami in obrisi situacije. Članovi odseka pod vodstvom nadinženirja Wallandt-a podali so se najprej na srbska tla, da ondu prične delovanje. V ogerskih vladnih krogih se za trdno pričakuje, da bode Srbija kot obrežna država po možnosti pospeševala in podpirala delovanje tega inženirskega odseka.

Mestni zastop Zagrebški razpisuje mestno posojilo štiri milijonov gld. Obrok je 31. oktober opoldne, varščina 100.000 gld. Oni ponudnik, čegar ponudba se sprejme, mora v osmih dneh to varščino dopolniti na 200.000 gld. odstoppine. V ponudbah ima se natančno naznačiti obrestovanje, kakor tudi drugi pogoji in določbe. Amortizacija vršila se bode v stoterih obrokih vsakega pol leta. Ponudbe se bodo razpečale v dan 31. oktobra v javni seji v navzočnosti vladnega komisarja. Oločiti pa ima o njih mestni zastop. Pogodba zadobi pravno moč potem, ko jo potrdi vlada. Takoj po sklenjenju pogodbi ima se uplačati 500.000 gld.

Vnanje države.

Ruske „Peterbg. Vedom.“ se bavijo s članom „Nat. Ztg.“ o galiških železnicah. Očividno je sedaj, pravi ruski list, da nemško-avstrijska zveza ni samo strašilo za Rusijo in Francijo. Naloga Rusije pa je zdaj, storiti navedbe za varstvo inžne in zapadne meje, da se ne bode dala nekega

lepega dne osupniti z nemško-avstrijsko ofenzivo. Zatorej pa da je glavna naloga Gurkova povzdigniti brambina sredstva ruske Poljske na stališče sedanjega časa, da bode zapadna zemlja nehala biti lahko pridobljivi košček. Peterburški list je tudi nasproti drugim ruskim listom tega mnenja, da general Gurko ne bode posnemal Muravieva, nego da bode ustavljal se vsakeršnim separatističnim prizadevanjem Poljakov preje pospeševal razvoj in pravice prebivalstva, nego ga nepotrebno poniževal.

Dogovori mej angleško vlado in stvariteljem Sueškega kanala pl. Lesseps - em glede osnove družega Sueškega prekopa ne dopadajo niti v političnih niti v trgovinskih krogih, tako da ni misliti na to, da bi parlament to pogodbo odobril, ako bi se tudi spremenila v nekaterih točkah. Veljaki trgovski zahtevajo, da se morajo pristojbine za novi kanal že iz početka manjše nastaviti, da se ima izvoliti večje število angleških direktorjev, da se Angležem v sovetu osigura večina, ter da naj ima družba svoj sedež v Londonu kakor v Parizu, da se zamore podrediti tudi angleškim postavam. Brez podpore Angležev pa Lesseps se more zidati novega kanala, ker v tem slučaju ne bi dobil od khediveja za to potrebna zemljišča; torej je pričakovati, da se bode Lessepsova družba udala. — Merodajen državnik angleški, član prejšnjega kabineta, je dejal, da bode vlada s svojim predlogom o novem Sueškem kanalu ostala v manjšini ter potem parlament razpustila in razpisala nove volitve. V novem parlamentu je potem za gotovo pričakovati konservativna večina. Debata o tej predlogi pričela se bode prihodnji teden.

Dopisi.

Iz Borovnice 16. julija. [Izv. dop.] (Cesarjeva slavnost.) Dasi nas je velika množica hodila v belo Ljubljano pozdravljat in preslavljat veličastnega našega cesarja in je osobito naše „Narodno bralno društvo“ s svojo zastavo skušalo po svojih slabih močeh poveljati „cesarjeve dni“, vendar smo tudi doma spominjali se šeststoletne zveze Kranjskega z vladarsko hišo ter izkazovali — tudi po slabih močeh — čast preljubljenemu carju. V 11. dan t. m. se je šolska mladina zjutraj po slovesni maši podala v praznično opravljeno učilnico, in tu se jej je o navzočnosti šolskih prijateljev in prijateljic razložil pomen dneva; mladina je na to pela, igrala na gosli, deklamovala, konečno pa dobil vsakdo izme; šolarjev in šolaric po jeden „štrukelj“, po jedno poštno-hranilno karto in po jedno knjigo „Habsburški rod“. Kdo bi popisal otročje veselje? Saj bi ga sami otroci ne mogli dopovedati, ali z obraza, z lic se jim je bralo, kar so čutili v svojih srcih. Dobrota vseh, ki so kaj darovali, je že s tem dovolj poplačana. — V nedeljo 15. t. m. zjutraj ob polu sedmih se je imel presvetli car peljati preko Borovnice. V ožgled temu nastavile so se ob orjaškem našem mostu zastave, cesarske in narodne, kakeršnih se je tudi v Borovniški vasi pokazalo prav mnogo, lepih in velikih. Ob konceh mostu so bili postavljeni štirje slavoloki s primernimi slovenskimi napismi. Železniška poslopja sama bila so lepo okrašena. Ko je prihajala ura Najvišjega dohoda, bilo je že zbranega na kolodvoru veliko občinstva, mladina z učiteljema, duhovščina, občinski odbor, „Bralno društvo“ z zastavo; skoro vsakdo imel je kaj v roki, zeleno vejico, zastavico ali pa šopek. Tresočimi srci smo Ga pričakali, a peljajočemu se mimo nas, klicali smo Mu radostne „živio“. Car je milostno odzdravljal srečnemu ljudstvu, katero se je potem razšlo tudi res srečno, da je videlo Ga v obraz. Jednoliko naroda je prišlo na kolodvor tudi zvečer, zaklicat vračajočemu se vladarju „slavo“ in voščiti Mu „srečen pot“ tudi še na dalje.

Iz Št. Jurja ob južni železnici 12. julija. [Izv. dop.] (Dopolnilo k prejšnjemu telegramu o prihodu cesarjevem.) Na meji iz Šmarjskega okraja v Celjskega, oziroma v Šentjursko faro v Grobeljnem je postavljen krasen slavolok z napisom: „Viribus unitis“. Ob cesti, kjer se je peljalo Njega Veličanstvo so bile vse hiše in hišice okinčane z zastavami, mlaji, venci in drugim zelenjem. Do Št. Jurja prišedši se presvetli cesar ni peljal naravnost po cesti do kolodvora, ampak mimo Ripšl-ove hiše, okolu Štefanijnega vrta cesarjevič Rudolfovega sadjerejskega društva, proti Velaji, ob drugi strani nazaj proti kolodvoru. Pred „Zatlerjem“ prav

okusno postavljeni slavolok imel je slovenski napis in mej stebri jako veliko podobo Štirije na jedni strani, na drugi pa Avstrije. Od tu pa do kolodvora je ob cesti vihralo na stotine zastav raznih barv (slovenske in nemške so bile prepovedane in jih torej ni bilo). Vsaki steber v ograji Štefanijnega vrta nosil je svojo zastavo (okoli 60 skupaj). Pred Velajem stojita dva velika s zelenjem obita obeliska, na kojih sredini sta napisa „11. julija 1283, in 11. julija 1883.“ Tudi železniška postaja je bila prav okusno ozaljšana. Ljudstva pa se je vse trlo; v drevoredu pred kolodvorom je bilo samo šolske mladeži okoli šest sto iz Šentjurske, Ponkviške in Drajmelske šole s šopki v rokah. Pred kolodvorom je izstopil presvetli cesar iz voza in sprejel predstavljajoče se deputacije. Ko so navdušeni, krepki, iz tisoč in tisoč grl dohajajoči „živio“ ponehali, je imel g. dr. Ipavic, župan tukajšnji, prvi čast ogovoriti preljubljenega vladarja takole:

Vaše Veličanstvo!

Sijajen dan je bil 11. dan meseca julija 1283, ko je prebivalstvo vojvodine Štajerske po svojih poslancih blagosrečnemu sinu slavne Habsburške hiše prvokrat izreklo svojo udanost in zvestobo. Veliko sijajnejši pa je še današnji dan, 11. dan julija 1883. Ne poslanci — ljudstvo samo uživa preveliko srečo, da se sme približati Vašemu Veličanstvu; — da sme gledati obličje svojega presvetlega vladarja; — da sme osobno izreči presrečno zahvalo za velike darove, posebno za tiste, katere je mila očetova roka darovala ubogim, po toči poškodovanim prebivalcem naše občine in sosednjih krajev; — da sme ljudstvo samo izraziti svojo udanost naj milejšemu sinu slavne Habsburške rodovine; — da sme iz celega srca klicati:

Bog živi, Bog ohrani Vaše Veličanstvo in ves Habsburški rod! (Odgovor cesarjev in nadaljni pogovor v pr. jšnjem telegramu.)

Poklonilo se je Njegovemu Veličanstvu tudi duhovništvo, katero je vodil g. Mastnak, župnik v Slivnici. Vladar je vsakega posebej prav prijazno ogovoril. Cesar je izrazil svojo zadovoljnost in hvalil lepo okolico.

Ko je preljubljeni vladar ustopil v vagon, zagromeli so živio-klici, in trajali dokler se vlak ni odtegnil našim očem, za kar se je prav prijazno zahvaljeval.

—re.

Iz Višnjegore 16. julija [Izv. dop.] Od vseh stranij čuje se, kako lepo in patrijotično se je slavila svečanost šeststoletnice. Gotovo bi nihče ne poročal, kako smo mi slavili prelepi dan 11. julija, in svet bi potem sodil, da se sploh ni nič zgodilo v malem našem mestecu, kar bi gotovo ne bilo častno, še manj pa hvale vredno. Hočem tedaj jaz na kratko poročati.

V sredo ob 1/4. uri zagromeli so topiči izpod grada, in veseli glas zvonov nam je naznanjal, da je blagi naš cesar stopil na krajnsko zemljo. Veselja so bila nam srca. Zvečer je bila razsvetljava mesta in kresovi. Skoro vsaka hiša bila je razsvetljena, sosebno krasno pa c. kr. pošta, gosp. župana hiša in vrt nadučiteljev zvonaj mesta. Med razsvetlavo zapeli so tukajšnji pevci pred hišo gosp. župana troje pesnic namreč: Lepa naša domovina, Otok bleški in Nočni mir.

Omeniti mi je še, da tudi mladina je primerno praznovala sveti nam dan s slavnostno sv. mašo.

Po maši bil je v okinčani sobi pomen tega dne razjasnen. Prične učenke in učenci bili so tudi obdarsovani s knjižico „Habsburški rod“ in s svetinjami.

Tako smo tudi mi se skazali Avstrijce in narodnjake.*)

—y.—

*) Ponudba nam draga. Uredn.

Šmihel pri Rudolfovem 16. julija. [Izv. dop.] Ni ga kraja po celej Kranjske, kateri bi se ne bil slovesno spominal nepozabljivega dne 11. julija t. l., ko je stopil naš presvetli cesar na ozemlje mile naše domovine. To je bil dan slavnosti, dan sreče in rajskega veselja! Poznim vnukom še v veseli spomin. Ta govornica popotva od ust do ust. In kako ne! Pripravljalo se je na to svečanost staro in mlado, ubožno in premožno. Vsakdo je hotel slovesno pra-

znovati ta večne uspomene vredni dan. Kresovi na holmih in hribih, zastave raz streh in dreves, ovenčanje bivališč: vse, vse to je naznanjevalo preveliko radosti in srečo, katero so uživali ta slavni dan vladarju vedno zvesto udani Slovenci. Tudi naša fara se je pripravljala praznično in slovesno na ta preimenitni dan, katerega je po vsem dostojno praznovala. Že na večer pred slavnostnim dnevom so oznanjevali kresovi in gromenje možnarjev, da se bliža slavnostni dan cesarjevega prihoda v belo Ljubljano.

Napočil je dan 11. julija. Vse je praznično. Vse je z drevesci, raznovrstnimi cveticami in zastavami ozaljšano. Posebno odlikujeti se farna cerkev in šola. Proti deveti uri se počne šola napolnjevati. Vsa šolska mladež lepo praznično oblečena. Od tu jo pelje gospod učitelj v farno cerkev, kjer se je pričela obhajati slovesna sv. maša. Pri sv. maši je bil gospod župan, drugi občinski zastopniki, krajni šolski svet in veliko družih srenjčanov. Po končani službi božji, pri kateri so se vrle gospodične hčerke g. učitelja s svojim ubranim, miloglasnim petjem posebno odlikovale, se poda šolska mladež zopet nazaj v šolo. Tukaj se je po primernem nagovoru g. učitelja, v kójem je mladini pojasnil pomen slovesnosti, pričelo petje in deklamovanje in koncem oficijalnega dela obdarovanje s knjigami, navlaš za to slavnost spisanimi.

Po dovršenem tem sporedu peljal je g. učitelj vse učence in učenke na bližnji holm, kjer je posestvo načelnika krajnega šolskega sveta in kjer se je bilo za mladež od marljivih hčerá tega posestnika priredilo lepo omizje z devetdesetimi sedeži; kajti toliko je bilo učencev in učenk vkupe. Spredaj pred sprevodom korakal je zastavonoša in poleg njega harmonikaš. Komaj so dospeli do podnožja holma, jeli so naznanjevati strelji iz možnarjev, da se sprevod bliža. Sprejem od domačih deklet je bil zelo navdušen in vesel. Omeniti se mora, da so te vrle domačinke kraj, kjer je bilo omizje pripravljeno, prav lepo z drevesci, cveticami in bandedci ozaljšale. Sedaj se je pričela gostija, katera je mladini rodila novo moč, kar je pričalo rajanje in popevanje, katero je trajalo pozno v popoldan. Ko je bila ura dve, naznanjali so strelji, da se bližajo gospodje dobrotniki šolske mladeži. Vsi šolarji in šolarce se podajo takoj na svoje prostore ter čakajo stojé svojih dobrotnikov. Prišli so visokočastita gg. župnik in kaplan, obče priljubljeni g. župan Windischer in še nekaj družih gospodov, mej katerimi tudi g. baron Rechbach. Sedaj je zadobila veselica še veseleji obraz. Prične se živahno razgovarjanje o slavnosti in raznovrstnih blagotvornih činih našega presvitlega vladarja. Bilo je že 1/2 4. ura, ko ustane g. župnik ter v krepkem govoru označi pomen tega slavnega dne in omenja blagih lastnostij našega presvitlega cesarja ter konča svoj govor s trikratnimi živio-klicem na Nj. Veličanstvo, presvitlega cesarja Fran Josipa I., na kar mu je odmeval trikratni „živio“ iz veselega srca vsakterega navzočnega. Na to so zapeli šolarji in šolarce cesarsko pesen in pričelo je pokanje iz možnarjev, katero se je pojavilo sto in jedenkrat. Napivalo se je pozneje še mnogo napitnic od strani g. župnika in g. učitelja. Posebno razveseljevalo pa je nas milozvučno petje gospodičin hčerá g. učitelja, katere so mimo mnogih krasnih pesnij popevale tudi nenavadno lepe napitnice.

Veselica je bila povsem prav izvrstna in živahna in vsakteri navzočnih se je teško in gotovo z gorečo željo ločil, da bi vsaj še katerokrat kaj takega v življenji doživel. Da se je pa ta slavnost tako lepo zvršila, gre hvala v prvej vrsti darežljivosti šolskih dobrotnikov, v drugej vrsti pa vrlemu gosp. učitelju Novaku, kateri se ni zbal truda, ki mu ga je prouzročilo nabiranje v to potrebnih darov, prirejevanje svečanosti same in izvrstna rešitev slavnostnega sporeda.

Iz Selc 8. julija. [Izv. dop.] Peročati imam žalostne dogodke iz naše doline. Dne 30. junija ponoči ob 12. uri nastal je ogenj v Ševljah pri Tratniku ter je pogorela hiša s hlevom, tudi jedna krava ostala je v ognju. Prihiteli smo z novo brizgalnico

na pomoč, akoravno nekoliko pozno (ker ogenj se ni koj zapazil in vas Ševlje je 3/4 ure oddaljena), vendar se je še toliko ubranilo, da ni ogenj uničil notranjih delov.

Brizgalnica, katera je bila pri tem ognji prvokrat praktično rabljena, se je pokazala kot izvrstna, koristna naprava; akoravno je vode manjkalo, se je vendar ogenj v prav kratkem času popolnem pogasil ter se je vsa nevarnost za bližnja poslopja odstranila. Pohvalno morem omeniti Selških fantov in mož, ki so se prav vrolo obnašali.

Včeraj 7. julija pogorela je skoraj vsa vas Kališe, goreti je začelo malo pred poludnevom — v nekoliko minutah bilo je 9 hiš z vsemi gospodarskimi poslopji v ognju. — Ker se je ogenj tako hitro razširil, se ni moglo skoraj nič rešiti — pogorela je nekaterim vsa hišna oprava, obleka, hišno orodje, vozovi, z jedno besedo vse. — Kako je ogenj nastal, ni znano, vendar se nekoliko sliši, da se je unela pri slabo izpeljanim dimniku. Vas Kališe leži visoko v hribih in ni bilo mogoče z gasilnim orodjem priti blizu.

Ljudje so prihiteli od vseh krajev na pomoč, vendar pomagati neso mogli, ker vsled hudega plamena neso mogli blizu in tudi vode ni bilo. —

Zavarovani so bili razun jednega posestnika vsi, vendar v primeri s škodo za čisto majhne svote. Š.

Domače stvari.

— (Cesarska darila.) Povodom Svojega bivanja v Ljubljani podaril je presvitli cesar: Ljubljanskim ubogim 2500 gld. Pogorelcem v Kališi pri Selcah 500 gld. Otroške bolnici Elizabetinum 600 gld. Otroškemu zavodu pri sv. Florijanu 400 gld. Bolniško-podpornemu društvu požarne brambe 300 gld. Ljudski kuhinji 200 gld. Deškemu sirotišču 150 gld. Dekliškemu sirotišču 150 gld. Hiralnici 150 gld. Društvu sv. Vincencija 150 gld. Podpornemu društvu duhovnikov Ljubljanske škofije 100 gld. Delavskemu bolnišnemu društvu 100 gld. Protest. društvu gospij za podporo ubogih in bolnih 100 gld. Trgovskemu bolnišnemu in penzijskemu društvu 100 gld. Bolnišnemu podpornemu društvu 100 gld. Penzijskemu društvu za udove in sirote ljudskih učiteljev 100 gld. Vsega vkupe tedaj 5700 gld.

— (Najvišji ukor.) Ko je ravnatelj gosp. Smolej cesarju predstavljal gg. profesorje, opomnil je pri g. Val. Konšek, da je najstari član gimnazijskega učiteljskega obojja. G. ravnatelj Smolej še ni izgovoril svoje opombe, kar Konšek vsakorečno seže vmes rekoč: „Ein Professor aus dem Antediluvium“. Presvitli cesar obrne se od Konšeka in ko Mu gosp. Smolej predstavi družega gospoda, naznanivši njegovo ime, reče cesar proti temu: „Sie werden jedoch nur das Gute aus dem Antediluvium mitgenommen haben.“

— (K dvornemu obedu) povabljeni so bili mej drugimi tudi g. Vaso Petričič, meščan in veletržec v Ljubljani, g. J. Horak, predsednik pomočnega društva itd. in g. Blaž Mohor, župan v Škofji Loki. Slednji bil je v svojej narodnej noši. Radovedni smo, bode li gospod Dežman skušal še v bodoče svoj dovtip nad g. Mohorja narodno nošo.

— (Cesar v Idriji.) Prijatelj nam piše s pota 16. t. m.: Danes došel sem v rudarsko mesto. Vso pot preko Hotederšice in Godoviča imel sem priliko opazovati, s kolikšnim veseljem, s kako udanostjo je pričakoval narod svojega blagega in ljudomilega carja, kako Ga je pozdravljaj in udano preslavljal včerajšnji dan. Vsako poslopje je v manjšej ali večjej meri pričalo o prelepih lastnostih slovenskega našega naroda! Ni mi bilo prilike, muditi se povsodi ali za dlje časa, a kjerkoli se je to zgodilo, čul nesem družega pogovora, nego radostne besede o vzvišeni osobi presvetlega cesarja, o Njega milostnih nagovorih, sploh le o sreči in časti, ki jo je uživala včeraj cela vas in posamezna osoba. Dospevši v Idrijo, dobil sem jo v istini zalo, praznično in slovesno. Ganiti me je moralo videčega, koliko se je žrtvovalo tukaj le, kamor je od nekaj že pritisnen bede in siromaštva pečat. Na vsacih deset korakov stopil sem pod

slavolok, ukusno napravljen, s pozdravi navdahren in zastavami preobložen. Vsaka hiša je imela po več zastav, veliko jih je bilo tudi prepreženih z zelenjem ali kako drugače olepšanih. Zakaj govorim v „dovršenem času“? Zato, ker je danes pritisnilo tako zimsko-deževno vreme, da so morale skoraj vse biše nekako odložiti svoje krasove in lepoteče. To je tedaj minilo. Dvoje pa je stalno, o čemer sem se z veseljem pričal. Prvo je to, da Idrijo diči Slovencem sploh v srca zasejana ljubezen in udanost do vzvišenega vladarja in hiše vladarske, da je Idrija to tudi sijajno, res sijajno pokazala in da to tudi s ponosom poudarja, kamorkoli te dni stopiš. Drugo pa, cesar nikakor ni prezreti, je to, da je Idrija stopila pred svojega carja izključivo v narodni noši, z domačo materino besedo. Premnogi napisi — vsi so domači, slovenski! Zlasti lepo se je podal napis: „Idrija, rudarsko mesto, — Bilo, je, in bode zvesto.“ Zastave, kolikor jih ni bilo cesarskih, bile so skoraj vse narodne trobojnice. Tu pač ni bilo misliti, da je še pred malo časom Idrijo zastopal v deželnem zboru mož, ki je bil zlovoljen sovražnik svete naše narodne stvari in kakor je sedaj jasno in očitno — tudi sovražnik svojih volilcev. Tako nenaravno, nespametno razmerje mogla je ustvariti le kruta, z lakoto preteča sila! Tej sili se je pred meseci posušila desna roka, — zdaj Idrija lažje diha, zdaj se je pokazala tako, kakeršna je, kakeršna je bila v srci od prvega začetka in kakeršna bode do zadnjega konca! — „Popotni les“ je v mojih rokah zdaj lažji, na zdravje torej!

— (Slovenska Bistrica) je zopet za jedno smešnico obogatila svojo kroniko. Da bi živio-klici kmetskega prebivalstva ne udušilo njihovih hochklicev, prepovedali so kmetom uhod v mesto. Ko pride cesar v skoro prazno mesto, opomnil je začuden: „Kje pa je narod?“ H krati spustili so kmetsko ljudstvo v mesto in „hoch“-klici potonili so po polnem.

— (V pojasnilo.) Ker Ljubljanski nemškutarji trosijo različne laži o sprejemu cesarja v Vodmatu in ker znani mož-beseda Galle trosi vest po deželi, da je cesar vprašal Vodmatskega župana, ko Ga je slovenski pozdravil, „ali ne zna nemški“, nam je konstatovati, da je bilo Nj. Veličanstvo ravno ondukaj z lepim sprejemom jako zadovoljno in je Svojo Najvišjo zadovoljnost tudi izrazilo. O zgoraj omenjenem izreku, ali vsaj jednakega pomena, ni bilo najmanjšega govora. Tudi ni res, da bi pozdrav ne bil v programu, ker ga je sam deželni predsednik odobril. Vse drugo, kar se govori, je humbug in goropadna laž naših nasprotnikov z jedinim namenom motiti narod. Ako je Nj. Veličanstvo premilostno podalo županu v zahvalo Svojo roko, menimo, da je dovolj razkrita tendenca te izmišljotine, to temveč, ker so redko sejani, ki bi se mogli ponašati z izrazom te Najvišje zadovoljnosti. Vrlemu županu g. Bavdeku pa čestitamo na lepem sprejemu z željo, da se svojemu kolegu v Gorenjej Šiški prilično dostojno zahvali.

— (Premiranje priživinske razstavi v Ljubljani.) Po razsodbi komisije, obstoječe iz gg.: Povše (prvosejnik), Sevnik, Lassnig, Neweklovsky in dr. Schindler, dobili so premije plemenski biki naslednjih gg. P. Lassnika in Jan. Kozlerja v Ljubljani, barona Lichtenberga v Abah in viteza Gutmannsthal, (ki so se pa vsi odrekli premiji v denarji in dobé deloma diplome). g. Adolfa Galéta v Šiški 50 gld.; Jan. Dolinarja iz Kozarij 40 gld.; Antona Pirnata v Borovnici 40 gld.; gospe Trpinčeve na Fužinah 40 gld. in diplomo; Sorca iz Dobrave, Değišerja iz Mengša, barona Lazarinija iz Smelednika, Suhadolca iz Brezja in Štruklja iz Dravelj, — vsak po 30 gld. Za pitane vole dobili so premije po 20 gld. gg. Fran Štrukelj, Jarnej Črne in Janez Kopač, vsi trije v Ljubljani. Za krave dobili so premije: baron Lichtenberg v Abahu, P. Lassnik, vitez Gutmannsthal, Kuralt iz Domžal in Krisper v Kranji po 45 gl. Karol Majer na Barji, A. Stare v Mengši, Tschinkel v Ljubljani, J. Kozler, gospa Trpinčeva na Fužinah, Janez Pirnat v Dravljah, vitez Gutmannsthal, Fr. Kovač iz Tacnja, Legat v Lescah, Al. Krenner v Škofji-loki, dr. Josip Poklukar, Luka Kalan iz Vodol, Ant.

Avbelj iz Ljubljane — vsi po 30 gl. oziroma diplome. G. Majdič v Mengši, Fr. Maidjč na Viru, L. Kavčič v Medvodah, Jan. Gabrielčič iz Brezja, A. Galé iz Šiške, A. Avbelj iz Ljubljane, Malenšek iz Tacnja, Štefan Rozman iz Rovt, Gužel iz Škofjeoke, Burger iz Gorenje Šiške, župnik Mesar v Bobinskeji Bistrici — po 25 gold. Za telice gg.: Kavčič v Medvodah, Krisper v Kranji, Kummer v Mošnjah — po 40 gold. Vrbič v Bistri, Kuralt v Domžalah, Hafner v Školjoki — po 30 gold.; vit. Gutmansthal in baron Lichtenberg diplome. Jan. Kozler, Tschinkel, Marijana Brlič v Smeledniku, Gale v Šiški, Trpinc na Fužinah, Hodnik na Vrhniki, baron Lazarini v Smeledniku, A. Burger v Hrašah, Malenšek v Tacnji, Košenina iz Kosez, Babnik iz Gornje Šiške, dr. Ahačič in Borštnik iz Dulj — po 25 gold. Razen teh so privatne premije po 25 gold dobili: Urbančič na Turnu, Pelikan, Jan. Adamič iz Spodnjega Blata, Jak. Fink iz Velike Račne, Peter Sirc iz Tupalič.

— (V Brežice) odšlo je 191 vojakov, da branijo in ščitijo komisijo proti trtai uši, („Reblaus-Commission“).

— (Vabilo) k glavnemu zborovanju južnoštirskega hmeljarskega društva v Žavci dne 22. julija t. l. Spored — Predpoludne ob 10 uri: — 1. Ogledovanje nekaterih hmeljišč in polja, nasajenega z beko ali vrbo za pletenje. 2. Ogledovanje, kako se hmelj nabira in suši. — Popoludne ob 2. uri: — 1. Letni račun. 2. Odlikovanje nekaterih delavcev. 3. Hmeljski sejm in volitev posebnega odbora v to svrhu. 4. Nasveti. Žavec dne 16. julija 1883. Za društveno vodstvo: Karol Haupt, m. p.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Budimpešta 18. julija. Trgovinski minister odredil je desetdnevno kwaranteno za vse egiptovske in indijske ladije v vsakem slučaju, bodi zdravnik na krovu ali pa ne.

Aleksandrija 18. julija. Zdravstvena komisija zavrnila je predlog, da se izolira Aleksandrija, ker bi ta naredba bila brezvspešna in bi se bilo bati neugodnih moralčnih nasledkov.

Zahvala.

Vsem p. n. gospodom in gospem v Hirskeji Bistrici in v Trnovem, kateri so kaj darovali, da se je šolska mladina 11. t. m. v spomin 600letnice tako obilno obdarovala, zlasti pa gospodu Aleksandru Ličanu, načelniku tukajšnjega krajnega šolskega sveta, kateri je v ta namen podaril 200 kujzic „Habsburški rod“, in njegovej gospej, ki je preskrbela jedila, se v imenu obdarovanih otrok prav toplo zahvaljuje

šolsko vodstvo trirazredne ljudske šole v Trnovem.

Umrli so v Ljubljani:

11. julija: Peter Kersnik, 2 l., agenta sin, Peterski nasip 65, za osepicami. — Mih. Smuk, 38 l., diurnist, Kravja Dolina 11, za sušico. — Eduard Pavlin, 69 l., c. kr. vladni oficijal, Križanske ulice 2, za spridenjem mehurja. — Seb. Schmitzrauter, 17 l., prisiljenec, Poljanski nasip 50, za jetiko.

12. julija: Jovana Mitschi, delavka, Emonska cesta 2, za sušico.

13. julija: Matej Jeraš, 66 l., magistratni svetnik, Streliške ulice 12, za otrpenjem hrbtnega mozga. — Franc Rebol, 2 mes., sirota, Studenčne ulice 17, za drisko. — Josef Kordisch, 21 l., črkostavec, Dunajska cesta 25, za spridenjem črevesa. — Helena Vagaja, 2 mes., molarjeva hči, sv. Petra cesta 15, za božjastjo. — Viktor Hönigman, 6 dnij, črevljarjev sin, Frubarjeve ulice 1, za slabostjo.

V deželni bolnici:

13. julija: Ivan Herman, 23 l., gostač, za božjastjo — Josefa Keber, 80 l., gostija, za oslabljenjem.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
17. julija	7. zjutraj	740-48 mm.	+ 9-0°C	sl. zah.	megla	0-00 mm.
	2. pop.	737-22 mm.	+ 19-8°C	sl. zah.	d. jas.	dežja.
	9. zvečer	736-24 mm.	+ 13-6°C	sl. jz.	jas.	

Nebo je bilo zjutraj megleno, dopoludne jasno, popoludne z deževnimi oblaki prevlečeno, iz kojih so padale posamične kaplje; zvečer pa jasno.

Srednja temperatura dneva je znašala + 17-2°, torej za 1-6° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 18. julija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	64
Rež,	4	55
Ječmen	3	76
Oves,	2	85
Ajda,	4	87
Proso,	5	56
Koruz,	5	40
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	—	—
Maslo, kilogram.	1	—
Mast,	—	88
Speh frišen	—	72
„ povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	85
Jaica, jedno	—	2 1/2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	60
Telečje	—	52
Svinjako	—	62
Koštrunovo	—	32
Kokoš	—	40
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	2	16
Slama,	1	78
Drva trda, 4 kv. metre	6	40
„ mehka,	4	20

Dunajska borza

dné 18. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	gld.	kr.
Papirna renta	78	75
Srebrna renta	79	70
Zlata renta	99	25
5% marcna renta.	93	35
Akcije narodne banke	839	—
Kreditne akcije	294	75
London	120	05
Napol.	9	50 1/2
U. kr. cekini.	5	67
Nemške marke	58	50
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	119
Državne srečke iz l. 1864.	100	168
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	99	15
Ogrska zlata renta 6%	120	—
„ 4%	88	65
„ papirna renta 5%	87	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	114
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	—
Kreditne srečke	100 gld.	171
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	223	60

Učenec ali praktikant

sprejme se takoj v trgovini železa **Albin C. Ahčin-a** v Gledaliških ulicah št. 8. (477-2)

Orehove štoke

od 4" debelosti in od 9" širokosti naprej želi po nizkeji ceni kupiti — kdo? pove opravništvo „Slovenskega Naroda“. (475-2)

Tuji:
17. julija.
Pri Slovani: Schiller z Dunaja.
Sebenikar iz Rakete. — Rosenberg z Dunaja.
Pri Matiči: Szoci z Dunaja.
Erdmann iz Tsta. — Zelencec z Dunaja.
Pri bavarskem dvoru: Prem iz Graden.

Kuverte s firmo
priporoka po najnižji ceni
"NARODNA TISKARNA"
v Ljubljani.

Japonska velikanska ajda

za seme, zanesljivo dobra, se dobi po 30 kr. kilo pri

J. R. Paulin-u,
specerija „pri voglu“ v Ljubljani.
(481-1)
Tudi drugo blago priporoča se kot dobro in najceneje. (481-1)

Komi,

kateri je v trgovini z mešanim blagom dobro izurjen in dober prodajalec se sprejme pod dobrimi pogoji pri **A. Po-gačniku v Cerknici.** (472-3)

Jako hvaležen

bodem pošteni, ki mi javi tistega nepoštenjaka, koji mi je 16. t. m. v Bledu izpeljal psa (debelega, rujavega, takozvanega „ratlerja“), z odrezanimi ušesi, ki sliši na ime „Lumpi“ ter ima Serajevsko marko št. 284 in lepo skovani zavrtnik. — Naslov: **J. A. v Bledu,** p. restante. (482-1)

Prodaja opeke.

Anton Treo-va, že čez 40 let obstoječa opekarna v Brdu pri Viči izdeluje kakor doslej sploh znano najboljše strešnike, korce, opeke za okrajke, tlak in nezgorljive opeke v razni obliki in velikosti ter jih razpošilja po najnižji ceni. Katerokoli število se za najnižjo plačo privede na dom.

Ravno tam dobiva se tudi najboljša lončarska ilovica.

Naročbe prejmlje gospod **France Jenko,** kolo-dvorske ulice št. 31, spodaj na desno. (473-2)

Umetne (284-26)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovjšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckyjevega mostu, I. nadstropje.

Vrelec kronprincesinje Štefanije

Krondorfske slatine.

Od zdravniških kapacitet za svojo izredno zdravilno moč pri boleznih v želodcu, na plučah in v grlu pripoznan kot najboljše slatina na kontinentu.

V velicah Bordaux-steklenicah po 24 kr.

prodaje samo

G. PICCOLI,

lekarnar „pri angelji“, na Dunajskeji cesti, v Ljubljani. (277-4)

Naznanilo.

DUNAJSKI BAZAR

v Ljubljani, na Mestnem trgu št. 14.

Stalna razstava

25.000 kom.

za potrebo in luksus.

Prodaje se po stalnih cenah
à 5, 10, 20, 30, 40, 50,
75, 99 kr. in višje

Ceniki
zastonj.

Dunajsko,
Norimberško
galanterijsko blago
iz usnja in bron, kič
in igrače. Lampijoni, solnč-
niki in dežniki.

Najnižje cene.

Visoko častito p. n. občinstvo se najljudneje vabi v pri-
jazno ogledanje.

Z vsem spoštovanjem (460-5)

EDVARD WITTE.

V Zagrebu, Na Dunaji, V Požunu,
Ilica 28. I., Kärntnerstrasse 59. Michaelerthor 18.